

dereito a un período de excedencia voluntaria non superior a tres anos para atenderen o coidado de cada fillo, contados desde a data de nacemento deste ou, se é o caso, da resolución xudicial ou administrativa. Os sucesivos fillos darán dereito a un novo período de excedencia que, se é o caso, porá fin ó que viñesen desfrutando.

Tamén terán dereito a un período de excedencia de duración non superior a un ano os que o soliciten para se encargaren do coidado directo dun familiar, ata o segundo grao de consanguinidade ou afinidade que, por razóns de idade, accidente ou de enfermidade, non se poida valer en por si, e que non desempeñe actividade retribuída.

Estes dereitos non poderán ser exercidos por dúas persoas polo mesmo suxeito causante.»

Disposición adicional cuarta.

O Goberno, no marco das súas competencias, e de acordo cos axentes sociais, impulsará campañas de sensibilización pública co obxecto de conseguir que os homes asuman unha parte igual das responsabilidades familiares, e de maneira especial se acollan, en maior medida, ás novas posibilidades que esta lei ofrece para compartilo permiso parental.

Disposición adicional quinta.

Para os efectos do establecido nesta lei, consideraranse xuridicamente equiparables á adopción e o acollemento preadoptivo ou permanente, aquelas institucións xurídicas declaradas por resolucións xudiciais ou administrativas estranxeiras, a finalidade e efectos xurídicos das cales sexan os previstos para a adopción e o acollemento preadoptivo ou permanente, calquera que for a súa denominación.

Disposición derogatoria única. *Alcance da derogación normativa.*

Quedan derogadas cantas disposicións se opoñan ó establecido nesta lei.

Disposición derradeira primeira. *Facultades de aplicación e desenvolvemento.*

Autorízase o Goberno para dictar cantas disposicións foren necesarias para o desenvolvemento e execución da presente lei.

Disposición derradeira segunda. *Entrada en vigor.*

Esta lei entrará en vigor o día seguinte ó da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Por tanto,
Mando a tódolos españois, particulares e autoridades, que cumpran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 5 de novembro de 1999.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

(Esta lei inclúese tendo en conta a corrección de erratas publicada no «Boletín Oficial del Estado» número 271, de data 12 de novembro de 1999.)

21569 *Lei 40/1999, do 5 de novembro, sobre nome e apelidos e orde destes.* («BOE» 266, do 6-11-1999.)

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban tódolos que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

A regulación existente no Código civil e mais na Lei do Rexistro Civil en materia de orde de inscrición de apelidos veu establecer ata o momento presente a regra xeral de que, determinando a filiación os apelidos, a orde destes será a paterna e materna; recoñécese tamén a posibilidade de o fillo modificar esta situación unha vez que alcance a maioría de idade.

Esta situación, que xa intentou ser cambiada con ocasión da modificación do Código civil operada pola Lei 11/1981, do 13 de maio, é a que se pretende modificar á luz do principio de igualdade recoñecido na nosa Constitución e en atención a distintas decisións de ámbito internacional adoptadas sobre esta materia. Abonde recordar, neste punto, que o artigo 16 da Convención de Nacións Unidas do 18 de decembro de 1979 prevé que os Estados signatarios tomen as medidas necesarias para facer desaparecer toda disposición sexista no dereito do nome; que o Comité de Ministros do Consello de Europa, desde 1978, establece na Resolución 78/37 a recomendación ós Estados membros de que fixesen desaparecer toda discriminación entre o home e a muller no réxime xurídico do nome e que o Tribunal Europeo de Dereitos Humanos sancionou, na sentenza do 22 de febreiro de 1994 no caso Burghartz C. Suisse, as discriminacións sexistas na elección dos apelidos.

É, por tanto, máis xusto e menos discriminatorio para a muller permitir que xa inicialmente poidan os pais de común acordo decidiren a orde dos apelidos dos seus fillos, no ben entendido de que a súa decisión para o primeiro fillo terá de valer tamén para os fillos futuros de igual vínculo, o cal non impide que, ante o non-exercicio da opción posible, deba rexe-lo disposto na lei.

Por outra parte, transcorridos máis de vinte anos desde a aprobación da Lei 17/1977, do 4 de xaneiro, sobre reforma do artigo 54 da Lei do Rexistro Civil, que establecía a posibilidade de substituí-lo nome propio polo seu equivalente onomástico en calquera das linguas do Estado español, atopámonos con que calquera cidadán que acade a maioría de idade e teña inscrito o seu nome en lingua castelá no Rexistro Civil, vese privado da posibilidade de que o seu nome propio sexa traducido a outra lingua española oficial.

Por todo iso, a lei que se aproba facilita o uso normal das diferentes linguas do Estado español e a obtención dun estatuto xurídico que respecte a súa riqueza idiomática.

Así mesmo, e polas mesmas razóns, a lei permite regularizar ortograficamente os apelidos cando a forma inscrita no Rexistro non se adecue á gramática e fonética da lingua española correspondente.

Polo demais, esta lei complétase cunha disposición transitoria que prevé o suposto de existencia de fillos menores de idade no momento da entrada en vigor daquela. A alteración da orde dos seus apelidos subordínase á necesaria audiencia, se tiveren suficiente xuízo.

Artigo primeiro.

O artigo 109 do Código Civil queda redactado nos seguintes termos:

«A filiación determina os apelidos conforme o disposto na lei.

Se a filiación está determinada por ambas liñas, o pai e maila nai de común acordo poderán decidi-la orde de transmisión do seu respectivo primeiro apelido, antes da inscrición rexistral. Se non se exercita esta opción, rexerá o disposto na lei.

A orde de apelidos inscrita para o maior dos fillos rexerá nas inscricións de nacemento posteriores dos seus irmáns do mesmo vínculo.

O fillo, ó alcanza-la maioría de idade, poderá solicitar que se altere a orde dos apelidos.»

Artigo segundo.

O artigo 54 da Lei do 8 de xuño de 1957, do Rexistro Civil, queda redactado nos seguintes termos:

«Na inscrición exprésase o nome que se lle dá ó nacido, se ben non poderá consignarse máis dun nome composto, nin máis de dous simples.

Quedan prohibidos os nomes que obxectivamente prexudiquen a persoa, así como os diminutivos ou variantes familiares e coloquiais que non alcanzasen substantividade, os que fagan confusa a identificación e os que induzan no seu conxunto a erro en canto ó sexo.

Non se lle pode impor ó nacido nome que teña un dos seus irmáns, a non ser que falecese, así como tampouco a súa tradución usual a outra lingua.

Por petición do interesado ou do seu representante legal, o encargado do Rexistro substituirá o nome propio daquel polo seu equivalente onomástico en calquera das linguas españolas.»

Artigo terceiro.

O artigo 55 da Lei do 8 de xuño de 1957, do Rexistro Civil, queda redactado nos seguintes termos:

«A filiación determina os apelidos.

Nos supostos de nacemento cunha soa filiación recoñecida, esta determina os apelidos, podendo o proxenitor que recoñeza a súa condición de tal determinar, no momento da inscrición, a orde dos apelidos.

A orde dos apelidos establecida para a primeira inscrición de nacemento determina a orde para a inscrición dos posteriores nacementos con idéntica filiación.

Alcanzada a maioría de idade, poderase solicitar-la alteración da orde dos apelidos.

O encargado do Rexistro imporalle un nome e uns apelidos de uso corrente ó nacido a filiación do cal non os poida determinar.

O encargado do Rexistro, por petición do interesado ou do seu representante legal, procederá a regularizar ortograficamente os apelidos cando a forma inscrita no Rexistro non se adecue á gramática e fonética da lingua española correspondente.»

Artigo cuarto.

Engádese unha disposición adicional segunda á Lei do Rexistro Civil co seguinte texto:

«En tódalas peticións e expedientes relativos á nacionalidade e ó nome e ós apelidos, as solicitudes dos interesados non poderán entenderse estimadas por silencio administrativo.»

Disposición transitoria única.

Se no momento de entrar en vigor esta lei os pais tivesen fillos menores de idade dun mesmo vínculo poderán, de común acordo, decidi-la anteposición do apelido materno para tódolos irmáns. Agora ben, se estes tivesen suficiente xuízo, a alteración da orde dos apelidos dos menores de idade requirirá aprobación en expediente rexistral, no que estes deberán ser oídos conforme o artigo 9 da Lei orgánica 1/1996, do 15 de xaneiro.

Disposición derogatoria única.

Queda derogado o artigo segundo da Lei 17/1977, do 4 de xaneiro, sobre reforma do artigo 54 da Lei do Rexistro Civil. Así mesmo quedan derogadas cantas disposicións xerais se opoñan ó establecido nesta lei.

Disposición derradeira única.

A presente lei entrará en vigor ós tres meses da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado». Dentro do prazo indicado, o Goberno procederá a modifica-lo Regulamento do Rexistro Civil no que resulte necesario para adecualo ó previsto na presente lei.

Por tanto,

Mando a tódolos españois, particulares e autoridades que cumpran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 5 de novembro de 1999.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

21570 *REAL DECRETO LEI 18/1999, do 5 de novembro, polo que se conceden créditos extraordinarios e suplementos de crédito por importe total de 27.156.252.160 pesetas, para atender obrigas derivadas de gastos de investimento do Ministerio de Fomento, e se adoptan medidas urxentes referentes á rebaixa das tarifas das autoestradas de peaxe.* («BOE» 266, do 6-11-1999, e 271, do 12-11-1999.)

Este real decreto lei ten por obxecto a concesión de créditos extraordinarios e suplementos de crédito, por un importe total de 27.156.252.160 pesetas, para atender obrigas derivadas de gastos de investimento do Ministerio de Fomento a satisfacción dos cales non é posible demorar a exercicios futuros.

Dunha parte, resulta imprescindible atende-lo pagamento de diversas obrigas xeradas en exercicios anteriores, que non tiveron crédito no exercicio en que se produciu a súa xeración, para o cal deben concederse os oportunos créditos extraordinarios por un importe total de 9.342.252.160 pesetas.

Por outro lado, cómpre así mesmo conceder un suplemento de crédito de 17.814.000.000 de pesetas, co fin de satisfacer-lo importe das expropiacións e servizos do Eixe Transversal de Cataluña, obra viaria declarada de interese xeral pola disposición adicional vixésimo sexta da Lei 65/1997, do 30 de decembro, de orzamentos xerais do Estado para 1998.

A extraordinaria e urxente necesidade da concesión destes créditos deriva, dunha parte, de que a demora no pagamento destas obrigas xeradas en exercicios anteriores suporía un grave prexuízo para os acredores e de que a propia dinámica orzamentaria esixe que non se atrase a súa aplicación a orzamento; e, doutro lado, da necesidade de outorga-la imprescindible cobertura